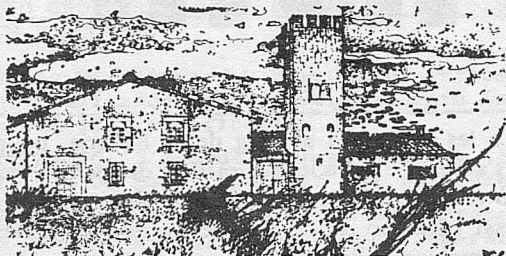

PAUTA

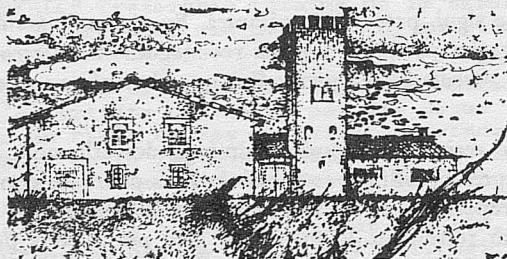
Difícilment es troba a les cultures i al llarg de la història, un poder civil, militar o religiós, que s'avanci de fet a les aspiracions del poble i que li faci de cap i de vertebra. Això és antropològicament normal donat que els poders han de vehicular una societat i ho han de fer amb les pautes que aquesta mateixa col·lectivitat crea i desenvolupa. Allò que de fet no és normal —des d'un punt de vista polític sí que ho seria—, és que aquest poder minvi o freni el cabdal creatiu i humà d'aquest mateix poble. O sigui que no en sigui ressò. Tots tenim a l'abast exemples, però a tall de mostra citem els casos històrics de Galileu o de Servet condemnats per l'Església per heretges i ara vindicats; el cas d'alguns polítics del XIX i del XX entossudits a fer un Estat modern i pluralista, vençuts per les armes del seu temps i ara escollits com a exemple i model a seguir. La llista pot ésser tan il·lustrativa i llarga com ens plagui. Què passa doncs amb poble i poder? Qui té por a qui? És norma social al llarg dels temps que el poble creï, desenvolupi i garbelli, i que el poder, finalment, aprovi, assimili o bé rebutgi. És el cas de Galileu, és el cas dels polítics del XIX i XX, per citar opcions recents, que després d'haver-los rebutjat ara són pauta i model. Això només té una explicació: la raó acaba per imposar-se a la força i que el poder, molts cops, actua visceralment i per interessos aliens. Tardarà els anys que sigui, però la raó aflorarà. En el cas de Galileu han hagut de transcórrer tres segles perquè l'Església reconegués el seu error; en l'esmentat cas polític s'han succeït anys i panys fins que s'arribés a vertebrar un Estat pluralista i modern.

Allò més clar i lògic seria que el poder animés el desvetllament del poble que interpreta i què després recollís el seu ressò i el fes pauta de conducta. Si més no per a evitar de repetir els errors històrics, amb el consegüent fre social que això reporta. Seguim refrescant la memòria: avui per a certs poders el tema del divorci els és traumàtic quan, de fet, el poble ja ho té resolt a la pràctica, tot i que encara no jurídicament. El tema de les autonomies ha estat acceptat per la gent sense cap daltabaix i ha calgut el maniqueïsm del poder —demonstrat— per a enredar la troca i justificar així tota una sèrie de preceptes

I això no és pura arqueologia o coses de fora de casa. També a nivell local i a tots els pobles n'hi ha exemples. En aquest número es diu que hi haurà escola catalana i que la nostra llengua és vehicle de cultura. Cosa normal i no posada en dubte per ningú. Però sempre ha estat així? Recordem que fa uns anys un grup de gent de Riudoms ja ho demanava això. Com també demanava la retolació urbana en català i coses per l'estil. Se'ls va donar com a resposta un no disfressat de sí. Qui tenia doncs visió de futur? Per què el poder va dir llavors que no i avui diu que sí?

**restaurant
torre dels cavallers**

MONTBRIÓ DEL CAMP